

Sygn. akt II Ka 520/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2023 r.

sprawy **R. B. (1) i R. B. (2)**

oskarżonych z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 23 marca 2023 r. sygn. akt II K 620/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżyciela posiłkowego H. M. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki przypadające od niego na rachunek Skarbu Państwa;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego R. B. (1) kwotę 1306,66 zł kosztów sądowych za II instancję oraz od oskarżonego R. B. (2) 1106,66 zł kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 520/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 23 marca 2023 r. w sprawie II K 620/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		R. B. (1)	R. B. (1) w dniu 31 października 2023 r. zawarł umowę o pracę z firmą (...) z/s w W..	Kserokopia umowy o pracę	706
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Kserokopia umowy o pracę	Dokument nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności.

	z dnia 31 października 2023 r. zawarta pomiędzy R. B. (1) a (...) A. F. z/s w W..	
--	---	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu R. B. (1) kary przejawiająca się w zbytnej surowości wymierzonej kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy mając na uwadze warunki osobiste oskarżonego, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uprzednią niekaralność oskarżonego, - przyznanie się oskarżonego do winy, - wyrażenie przez oskarżonego skruchy i przeproszenie pokrzywdzonych, - chęć naprawienia szkody przez oskarżonego w całości wynikającą ze złożonego przez oskarżonego R. B. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

(1) w Sądzie Rejonowym w Łukowie pisma z dnia 19 kwietnia 2023 r. „Oświadczenie wraz z wnioskiem o przekazanie kwoty zabezpieczenia majątkowego na poczet orzeczonego solidarnego obowiązku naprawienia szkody”,

- dobrowolną i wynikającą z inicjatywy oskarżonego wpłatę na poczet ustanowionego zabezpieczenia majątkowego w dniu 14 września 2022 r. kwoty 60 000 zł celem zaspokojenia pokrzywdzonych poprzez zabezpieczenie obowiązku naprawienia szkody,

oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, oraz okoliczność, iż przed skierowaniem sprawy na rozprawę główną, Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w niniejszym postępowaniu wyrokiem nakazowym z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. akt II K 620/20 wymierzył oskarżonemu karę 2 lat ograniczenia wolności polegających na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a także okoliczność iż Sąd wymierzając oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności uzasadnił ją działaniem oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyli wypełnieniem de facto jednego ze znamion czynu z art. 286 k.k., które to znamię nie może mieć wpływu na wymiar orzeczonej kary - zasadnym jest wymierzenie oskarżonemu R. B. (1) kary łagodniejszej, gdyż wymierzona

	oskarżonemu kara 2 lat pozbawienia wolności jest zbyt surowa.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego R. B. (1) okazały się niezasadne, co skutkowało nieuwzględnieniem wniesionej apelacji.</p> <p>Rozważając treść środka odwoławczego, Sąd Okręgowy zgodził się z rozstrzygnięciem Sądu meriti, jak i argumentacją zawartą w uzasadnieniu wyroku. Słusznie dostrzeżone i zważone zostały wszelkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie co do zasądzonej kary</p> <p>w stosunku do R. B. (1), także te przytoczone przez obrońcę. Na podkreślenie zasługuje charakter czynu jakiego R. B. (1) dopuścił się wraz ze współoskarżonym oraz inną nieustaloną osobą (lub osobami), który zasługuje na szczególne potępienie. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, oskarżeni działali z premedytacją, odpowiednim przygotowaniem, wykorzystując fakt zaawansowanego wieku pokrzywdzonych pozbawili ich wieloletnich oszczędności, narażając tym samym na olbrzymi stres. Wszystkie te czynniki złożyły się na stopień społecznej szkodliwości czynu, który niewątpliwie jest znaczny. Wskazane przez skarżącego okoliczności łagodzące zostały przez Sąd zauważone, jednakże nie można ich przeceniać biorąc pod uwagę, że oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę i chęć naprawienia szkody na końcowym etapie postępowania, przy zgromadzonym wyczerpującym</p>		

materiale dowodowym świadczącym o jego winie. Pamiętać należy, że oskarżony nie wyjawiał danych osoby (osób), z którymi współdziałał, a na co jednoznacznie wskazują zebrane w sprawie materiały. Wspomniane zachowanie oskarżonego jak wyrazy skruchy, przyznanie się do sprawstwa, zostały przedsięwzięte w celu łagodniejszego potraktowania przy wymierzaniu kary, trudno zaś dopatrywać się w nich szczerości. Przyznać można rację skarżącemu w zakresie dostrzeżonego w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku w odniesieniu do wymiaru kary opisu zachowania oskarżonego, które stanowi znamię czynu, za który oskarżony został skazany, a które nie może mieć na nią wpływu. Jednakże zdaniem Sądu Okręgowego, mając na uwadze pełny kontekst wypowiedzi, należy rozważyć ją w nawiązaniu do wysokości spowodowanej szkody, którą Sąd Rejonowy zamierzał podkreślić, a nie jako sam w sobie czynnik wpływający na surowość kary. Skarżący przytoczył treść wyroku nakazowego z dnia 17 listopada 2022 r. Sądu Rejonowego w Łukowie, skazującego oskarżonego na 2 lata ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, przy czym zgodził się z faktem, iż w myśl art. 506 § 6 k.p.k., sąd rozpoznający sprawę po wniesieniu sprzeciwu nie jest związany treścią wyroku nakazowego, który utracił moc. Sugerowanie przez obrońcę, iż rozstrzygnięcie w nim zawarte miałyby jakkolwiek wpłynąć na korzystniejszą postać orzeczenia wydanego w postępowaniu zwyczajnym, jest sprzeczne z istotą

przytoczonej regulacji prawnej zwłaszcza, że sąd dysponował wówczas dodatkowym i pełniejszym materiałem dowodowym. Przywołany w apelacji argument, jakoby wnioskowana przez skarżącego łagodniejsza kara miałaby spełnić potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa całkowicie nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości, a wręcz przeciwnie – biorąc pod uwagę skalę podobnych oszustw, ich charakter, wykorzystywanie warunków osobistych pokrzywdzonych, tj. zaawansowanego wieku, należy mieć w polu widzenia konieczność społecznego potępienia takich czynów w stopniu szczególnym. I tak na podstawie wszystkich okoliczności, Sąd Rejonowy skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę, zasądzoną na podstawie art. 33 § 2 k.k., która nie stała się przedmiotem zaskarżenia. Mając na względzie ustawowe zagrożenie za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. - karę pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8 można zauważyć, że orzeczona kara jest o wiele bliższa dolnej granicy zagrożenia, aniżeli jej maksymalnego wymiaru. W związku z powyższym trudno zgodzić się z zasadnością zarzutu rażącej niewspółmierności kary tym bardziej, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje

wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 lipca 2023 r. II AKa 166/23).

Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona kara spełnia wymagania stawiane przez art. 53 k.k. dotyczący dyrektyw wymiaru kary, a także spełni powierzone jej funkcje, co czyni zarzuty podnoszone przez obrońcę oskarżonego bezzasadnymi. Okoliczność podjęcia pracy nie może mieć decydującego znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego, gdyż zawarcie umowy o pracę miało miejsce niedawno - 31 października 2023 roku, a na tej podstawie nie można wnioskować o pozytywnej prognozie wobec oskarżonego przemawiającej za orzeczeniem kary o charakterze wolnościowym.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uchylenie orzeczonej wobec oskarżonego R. B. (1) kary 2 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym wymierzeniem oskarżonemu kary 2 lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k.,

ewentualnie:

- uchylenie orzeczonej wobec oskarżonego R. B. (1) kary

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

2 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym wymierzeniem oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres próby wynoszący 2 lata.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się istnienia uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy ze względu na zaistnienie przesłanek określonych w art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżyciela posiłkowego H. M. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki przypadające od niego na rachunek Skarbu Państwa.
III.	Na podstawie art. 636 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zgodnie ze stawkami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym zasądono na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za II instancję kwotę 1306,66 zł od oskarżonego R. B. (1) oraz kwotę 1106,66 zł od oskarżonego R. B. (2).

7. PODPIS

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura akt

II Ka 520/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

2

3. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 23 marca 2023 r. w sprawie II K 620/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny (pełnomocnik pokrzywdzonego)

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

4. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		R. B. (1)	R. B. (1) w dniu 31 października 2023 r. zawarł umowę o pracę z firmą (...) z/s w W..	Kserokopia umowy o pracę	706
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Kserokopia umowy o pracę z dnia 31 października 2023 r. zawarta pomiędzy R. B. (1) a (...) A. F. z/s w W..	Dokument nie budzi zastrzeżeń co do jego wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

<p>1.</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>I. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oraz błędnej i sprzecznej wewnątrznie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, brak jego wszechstronnego rozważenia, pominięcie kluczowych okoliczności dla sprawy i uznanie, iż oskarżony R. B. (2) współdziałał w popełnieniu przestępstwa wobec uznania, iż musiał słyszeć treść rozmów R. B. (1) z bliżej nieokreślonymi osobami, musiał widzieć pieniądze pochodzące z przestępstwa oraz wiedzieć po co jedzie do Ł., w sytuacji w której:</p> <p>1. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących ażeby oskarżony miał słyszeć treść rozmowy R. B. (1) przy czym nie wiadomo nawet z kim on rozmawiał, o czym rozmawiał a ustalenia sądu w tym zakresie są czysto hipotetyczne, przy czym nawet sam sąd w uzasadnieniu wyroku wskazuje, że rozmowy te miały by dotyczyć „z pewnością przeprowadzonej oszukańczej akcji”.</p> <p>2. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że oskarżony miał widzieć u R. B. (1) pieniądze pochodzące z przestępstwa, gdzie nawet ze zdjęć z monitoringu nie wynika, by były one widoczne a jak zeznali pokrzywdzeni pieniądze zawierały się w około 10 - 15 cm pliku, gdzie były również banknoty 500 złotych, co w sytuacji w której oskarżony R. B. (1) ukrył je pod garderobą z całą pewnością świadczy o tym, iż mogły</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-----------	--	---

być niewidoczne dla oskarżonego R. B. (2).

3. Odmówiono w sposób dowolny, nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom R. B. (2), bazując jedynie na domysłach, iż mogą być one nieszczerze w sytuacji, w której brak jest jakiegokolwiek dowodu pośredniego przemawiającego za tym, że oskarżony mijał się z prawdą.

4. Brak jest jakichkolwiek dowodów, ażeby R. B. (2) miał planować przestępstwo, czynić jakiegokolwiek przygotowania oraz działać wspólnie i w porozumieniu z R. B. (1) lub znać cel wizyty R. B. (1) w Ł., podczas gdy nie znaleziono u R. B. (2) podczas przeszukania żadnych środków pieniężnych ani innych dowodów świadczących o jego winie, a w jego telefonie i załączonych bilingach również brak jest jakichkolwiek dowodów że miał kiedykolwiek kontaktować się z osobami z którymi kontaktował się R. B. (1) w dacie popełnienia przestępstwa,

co w konsekwencji doprowadziło do uznania winy R. B. (2) i działania przez niego w zamiarze bezpośrednim popełnienia czynu zabronionego, w zasadzie bazując wyłącznie na domysłach, bez przedstawienia i opisanie w tym zakresie żadnego konkretnego dowodu wskazującego na jego udział w przestępstwie, jednocześnie z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego takich jak jego bilingi telefoniczne, gdzie prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzić powinna do uznania, iż nie wiedział on o planach R. B. (1), albowiem zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. wszelkie niedające się

	usunąć wątpliwości sąd rozstrzygnąć powinien na korzyść oskarżonego.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Analiza akt sprawy w świetle złożonego środka odwoławczego doprowadziła Sąd Okręgowy do stwierdzenia niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego R. B. (2), co skutkowało nieuwzględnieniem wniesionej apelacji.</p> <p>Odnosząc się do podniesionych zarzutów na wstępie należy podkreślić, że istoty przepisów art. 7 czy 410 k.p.k., których naruszenia dopatrzył się skarżący, nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż</p>	

realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2022 r., II AKA 376/21). Równie trafnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny stricte co do zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. prezentując pogląd, iż nie można skutecznie wywodzić wskazanych naruszeń tylko dlatego, że Sąd przyjął stanowisko, które jest niezgodne z wolą skarżącego, natomiast zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego mógłby być uwzględniony jedynie wtedy, gdyby dotyczył on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2023 r. II AKA 393/22. Ponadto odnosząc się do szeregu okoliczności, na które wskazuje skarżący w apelacji, a które mają na celu osłabienie podstawy dowodowej, czyniąc materiał dowodowy rzekomo niewystarczającym do wydania wyroku skazującego wobec R. B. (2) należy podkreślić stanowisko, iż w dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może się posługiwać nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym logicznym rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne wersje zdarzenia. Ma prawo więc sąd oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli

racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2015 r. II AKa 27/15).

Zdaniem Sądu Okręgowego, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest wyczerpujący i został oceniony przez Sąd meriti właściwie, przy zastosowaniu zasady swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co pozwoliło na ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego, toteż nie pojawiły się żadne niedające się usunąć wątpliwości korzystne dla oskarżonego, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych jedynie w części, jednocześnie podchodząc z należytą ostrożnością do ich depozycji w zakresie współudziału R. B. (2) w popełnieniu zarzuconego czynu. Analiza wyjaśnień oskarżonego R. B. (2) wskazuje, że nie wiedział dlaczego brat poprosił go o wyjazd do Ł., jaki miał być cel tej podróży i nie przypominał sobie wykonywanych telefonów przez R. B. (1). Jest to o tyle niewiarygodne, że te rozmowy oskarżony prowadził przez 45 minut. Całkowicie odmienna wersja wynika z wyjaśnień R. B. (1), który wskazywał na brak udziału osoby trzeciej, wiedzę R. B. (2), że jadą do Ł. do dziewczyny, a w czasie podróży R. B. (1) rozmawiał przez telefon o tym jak daleko jest od miejsca i

przez telefon podano mu również dokładny adres. Wydaje się, że czas rozmowy wskazuje, że dotyczyły one również innych elementów. Nie można więc uznać, że wyjaśnienia R. B. (2), w których nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu były stanowcze i zgodne w wyjaśnieniami współoskarżonego.

Należy więc podkreślić, że w uzasadnieniu

pierwszoinstancyjnego wyroku trafnie Sąd uargumentował swoją decyzję, opierając ją m.in. na fakcie wspólnego przemieszczania się oskarżonych samochodem z R. do Ł., podczas którego oskarżony słyszał rozmowę telefoniczną R. B. (1) z nieustaloną osobą, dotyczącą dokonywanego przestępstwa, celowym wybraniu miejsca zaparkowania w dalszej odległości od posesji pokrzywdzonych, sprawnym odebraniu współoskarżonego i oddaleniu się z miejsca zdarzenia. Uznanie wyjaśnień w kontekście próby udowodnienia niewinności R. B. (2) za wiarygodne, byłoby sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym, dodatkowo mając na uwadze rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych, w tym co do rzekomego celu podróży. Wyszczególnione powyżej okoliczności jednoznacznie przemawiają za współsprawstwem R. B. (2), przy czym pamiętać należy, że dla przypisania współsprawstwa nie trzeba nawet wykazać, że dana osoba wyczerpała wszystkie znamiona danego przestępstwa, nie jest nawet konieczne, aby oskarżeni wcześniej mieli ustalony plan działania i wcześniej porozumeli się co do poszczególnych elementów swego przestępczego zachowania. Wszak, obok wspólnego wykonania znamion

czynu zabronionego (choćby przez wniesienie istotnego wkładu w jego popełnienie) podstawowym elementem współsprawstwa jest zachodzące między współsprawcami porozumienie. Powinno ono obejmować realizację znamion czynu zabronionego, ale nie musi zostać zawarte przed popełnieniem czynu zabronionego. Porozumienie jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 stycznia 2022 r. II AKa 318/20). Natomiast odnośnie określenia pojęcia „istotnego wkładu” można przytoczyć orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach, w którym to stwierdzono, iż do ustalenia, czy rola danej osoby jest istotna, służy najczęściej hipotetyczne badanie, czy odstąpienie tej osoby od współdziałania doprowadziłoby do niepopelnienia tego czynu zabronionego albo czy byłby on popelniony w inny sposób (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2022 r. II AKa 342/21). Biorąc pod uwagę powyższe, na kanwie okoliczności niniejszej sprawy, niewątpliwie można przypisać R. B. (2) współsprawstwo w popelnionym przestępstwie, co czyni zarzuty obrońcy chybionymi.

Sąd Okręgowy podziela argumenty zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r. II AKa 275/17, iż w realiach wniesionego w niniejszej sprawie środka odwoławczego Sąd

Okręgowy nie ma podstaw, by na skutek jego treści odnieść się do wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w zakresie zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455. Z powołanej regulacji literalnie wynika więc, że sąd odwoławczy rozpoznając sprawę związany jest podniesionymi zarzutami. Oznacza to, że w sytuacji zaskarżenia wyroku w całości, a zarazem przy braku podniesienia odrębnych zarzutów w zakresie kary, sąd odwoławczy może odnieść się do jej wymiaru jedynie przez pryzmat art. 440 k.p.k. Możliwość odniesienia się przez sąd odwoławczy do wymierzonej oskarżonemu kary, na skutek domniemania z art. 447 § 1 k.p.k., może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy uwzględniony został którykolwiek z zarzutów podniesionych co do winy, a skutkujący koniecznością zmiany ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyroku.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie R. B. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>1. Obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez stwierdzenie, że zgodnie z dyspozycją tego przepisu nie można orzec solidarnego obowiązku zadośćuczynienia, w sytuacji gdy kompensacyjny charakter tego środka karnego nakazuje przyjąć, że możliwe jest orzeczenie zadośćuczynienia od wielu oskarżonych solidarnie;</p> <p>2. Rażąca niewspółmierność kary, poprzez brak zasądzenia od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych, mimo że okoliczności zdarzenia, w szczególności wiek pokrzywdzonych, ich stan zdrowia, stres, który został wywołany działaniem oskarżonych, przemawiały za orzeczeniem w stosunku do oskarżonych środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione przez pełnomocnika pokrzywdzonego okazały się częściowo słuszne, jednakże nie uzasadniły dostatecznie przychylenia się do wniosku zawartego w środku odwoławczym.</p> <p>Sąd Okręgowy zauważył, iż decyzja Sądu meriti odnośnie braku</p>		

zasądzenia od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych jest co do zasady właściwa, jednakże nie sposób w pełni zaaprobować argumentację przytoczoną przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przyznać rację trzeba skarżącemu, iż przepis art. 46 § 1 k.k. uprawnia sąd do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia także z urzędu, w razie skazania za każde przestępstwo, którego skutkiem była szkoda lub krzywda (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 września 2018 r. II AKa 118/18), toteż nie istnieje konieczność uzależnienia takiego rozstrzygnięcia od złożenia wniosku przez stronę. Ponadto dyspozycja omawianego przepisu zawiera alternatywę łączną wskazującą na uprawnienie sądu do jednoczesnego orzeczenia wobec skazanego obowiązku naprawienia szkody majątkowej (odszkodowania) i wynagrodzenia za szkodę niemajątkową (krzywdę) w postaci zadośćuczynienia (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2013 r. II KK 161/13). Takie stanowisko zostało wyrażone również w wyroku SN z dnia 5 kwietnia 2017 r. III KK 418/16, gdzie Sąd ten zważył, iż artykuł 46 § 1 k.k. nie tylko dopuszcza możliwość jednoczesnego orzeczenia wobec sprawcy obowiązku naprawienia szkody majątkowej wynagrodzenia za szkodę niemajątkową w postaci zadośćuczynienia, ale i taki obowiązek kreuje w razie prawidłowego zgłoszenia odpowiednich roszczeń przez uprawniony podmiot, o ile rzecz jasna szkody obu rodzajów wystąpiły i nie zaistniały okoliczności wyłączające stosowanie w danym układzie tego środka. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, istnieje także możliwość orzeczenia środka kompensacyjnego solidarnie od

osób współdziałających, co ma m.in. potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 marca 2023 r. II AKa 18/23 wskazującym, że z dniem 1 lipca 2015 r. przewidziana w art. 46 § 1 k.k. instytucja obowiązku naprawienia w całości albo w części szkody wyrządzonej przestępstwem została wprost wyłączona spod działania zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. A zatem orzeczenie wobec współsprawców przestępstwa tytułem środka kompensacyjnego takiego obowiązku, w zależności od realiów procesowych sprawy, może nastąpić solidarnie, bądź w częściach równych lub stosownie do udziału każdego ze współsprawców w wyrządzonej szkodzie (pro rata parte).

Jednocześnie pomimo powyższych uchybień decyzja Sądu meriti pozostaje słuszna, albowiem jak trafnie wskazał Sąd, nie udowodniono należycie zaistnienia szkód niematerialnych, które mogłyby być podstawą do przychylenia się do treści wniosku apelacyjnego w niniejszym postępowaniu, a samo złożenie żądania zadośćuczynienia nie obliguje jeszcze Sądu do zamieszczenia w wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie zgodnie ze złożonym wnioskiem (lub bez), szczególnie wobec jego niezasadności, gdy z mocy prawa nie można go uwzględnić, np. wobec niemożności ustalenia jej powstania.

Twierdzenia związane z wystąpieniem wskazanej szkody są ogólnikowe i nie poparte dostatecznie materiałem dowodowym. Nie mniej jednak na względzie mieć należy, że niniejsze rozstrzygnięcie nie zamyka pokrzywdzonym

dochodzenia swoich roszczeń na drodze powództwa cywilnego.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonych R. B. (2) i R. B. (1) obok obowiązku naprawienia szkody również obowiązku zapłaty na rzecz H. M. solidarnie zadośćuczynienia w wysokości 20 000 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione przez pełnomocnika okazały się częściowo zasadne, jednak nie stanowiły podstawy do uwzględnienia wniosku apelacyjnego.	

6. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
7. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku.	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubrykach 3.1 i 3.2. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
8. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Okręgowy ze względu na zaistnienie przesłanek określonych w art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżyciela posiłkowego H. M. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki przypadające od niego na rachunek Skarbu Państwa.
III	Na podstawie art. 636 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zgodnie ze stawkami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym zasądzono na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za II

instancję kwotę 1306,66 zł od oskarżonego R. B. (1) oraz kwotę 1106,66 zł od oskarżonego R. B. (2).

9. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca – adw. R. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części co do orzeczonej wobec R. B. (1) kary pozbawienia wolności.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik pokrzywdzonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części – w zakresie braku orzeczenia w stosunku do oskarżonych środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca – adw. D. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana